

ЛЯТО В „ТИФАНИ“

SUMMER AT TIFFANY'S

Copyright © Karen Swan, 2015

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4461-7

ЛЯТО В „ТИФАНИ“

Превод от английски
Надя Златкова

На Плъм.

*Зайче. Полярна мечка извън пистата.
Никога разделени. Винаги в сърцето ми.*

ПЪРВА ГЛАВА

Края на март, Ню Йорк

Каси се вторачи в полярната мечка. Тя е застанала на задните си крака, вдигнала е предните си лапи като юмруците на боксьор до главата си, а черните ѝ устни са разтегнати в ръмжене. Каси не можеше да откъсне очи от този невиждащ поглед, в който въпреки това имаше толкова много заплаха. Мечката беше висока две метра и половинна и страховитото ѝ величие не беше намалено от факта, че стоеше замръзнала така в тази войнствена поза повече от осемдесет години и нямаше съмнение, че владееше стаята. Всички се въртяха около мечката като сателити, а погледите им се плъзгаха към нея с мълчаливо уважение над ръбовете на кристалните чаши. Нито разкошната мекота на кадифето, нито шумоленето на тафтата, нищо не можеше да се сравни с нейната рунтава снежнобяла козина, която няколко от по-нежните ръце със сапфирени пръстени погалваха леко, когато минаваха покрай нея.

От полилеите струеше светлина като течен кехлибар, свещи потрепваха на фона на дървената ламперия по стените и хвърляха сенки върху сводестия таван и избелелите килими, все още меки под краката, които обикновено бяха с котки на обувките, с гумени ботуши или пустинни обувки и непромокаеми чорапи, но тази вечер пристъпваха с по-лека стъпка в лъснати кожени обувки.

Каси погледна отново към Хенри. След полярната мечка той беше второто най-магнетично присъствие в стаята и всички се ръкуваха с него и го тупаха по гърба, кимаха

и бърчеха чела, докато настояваха за подробности за експедицията в планината Курама в Узбекистан, която му бе спечелила членството в този свещен Клуб на изследователите в Ню Йорк и бе довела всички тях тук в тази ледена мартенска вечер.

Покрай прозорците прелиташе лапавица и приглушеният шум на живота отвън, на Седемдесета улица, беше в контраст с тихите разговори в стаята и с трофеите навсякъде наоколо – слонските бивни от двете страни на камината, гордо пристъпващия гепард, поставен на една маса – сега реликви от едно отминало време, след като някога те самите са били предвестници на нов свят, на нови граници. Каси забеляза иронията – те бяха *emento mori*, доказателства, че човек трябва да продължава напред. Животът нямаше да чака никого. Нищо и никой не оставаше нов дълго време. Събраните в тази стая хора вероятно знаеха това по-добре от всички останали в града, взети заедно. Долу сигурно отвориха врата, защото лек вятър набра големия флаг, висящ като гоблен на отсрещната стена. Поразителен дизайн на диагонали в синьо, бяло и червено с роза на компаса в средата и инициали Е и К от двете страни – Каси познаваше добре този флаг.

– Знаеш ли, че това знаме е носено от най-първите изследователи на двата полюса, най-дълбоката точка на океана, връх Еверест и на Луната? – попита я Брет, проследил погледа ѝ, когато се върна с напитките им.

– Е, не точно същият флаг – поясни тя и взе шампанското си от него с усмивка. – Но да, разбира се. Каква годевица ще съм, ако не зная това? Хенри нямаше да ме обича толкова, ако не знаех коя е столицата на Таджикистан или валутата на Перу, или датата на първото кацане на Луната, или хранителните предпочитания на племето комбай в Нова Гвинея. Или историята на този флаг.

Кели се разсмя.

– Той ще те обича, дори и да не разпознаеш британското знаме, стига да обещаеш да носиш тази рокля. – Тя кимна към червената рокля на „Валентино“, с която беше облечена Каси – дълга, права рокля от тафта, без ръкави и с редица от елегантни панделки, които минаваха надолу в средата на корсажа. Каси все още не можеше да повярва, че Хенри я бе накарал да влязат в бутика на „Мадисън Авеню“, когато я бе видял на витрината. Той никога не правеше такива неща, не можеха да си го позволят. Един изследовател не получаваше заплатата в банковата си сметка редовно всеки месец, а живееше по бизнес модела „пиршество или глад“, и макар събитието от тази вечер да беше огромна чест, то нямаше да плати наема – не и ако не успееше да попълни недостига от сто и двайсет хиляди долара за следващия си проект – подводна снимачна експедиция в неизследвани райони на Северния полюс. Програмата на ООН за околната среда изглеждаше готова да се включи във финансирането, ако документалният филм, който щяха да снимат, можеше да се излъчи за първи път на конференцията на ООН по климатичните проблеми – очакваха да им се обадят по този въпрос – и Хенри се надяваше, че тяхното участие заедно с новаторските кадри и информация, която ще съберат, ще направят проекта достойна за флага им експедиция според Клуба на изследователите и това ще донесе нужната сума, което щеше да означава, че най-после проектът ще може да се осъществи.

– О, благодаря. Обикновено не нося червено.

– Винаги носи червено. Това е твоят цвят – каза Кели, наблюдайки върху думите си, както беше обичайно за нея. Нейният цвят беше черното. Никога не носеше нищо друго – графитеносивото и тъмносиньото бяха редки изключения – и тази вечер тя беше пример за градски шик в черна права рокля на Александър Уанг и обувки с токчета с каишка около глезена. Дългата ѝ тъмна коса винаги

беше напълно изправена и единствената ѝ отстъпка пред цветовете беше аленото червило на устните ѝ. Нито една жена в света, независимо дали е от Осака, Отава, Оман, или Охайо, не можеше да се съмнява, че градът, в който живееше Кели, е Ню Йорк – тя носеше града в начина, по който говореше, по който се движеше и дори по който се смееше.

Не че се беше смяла много тази вечер. Всъщност и двамата с Брет – съпруга ѝ от две години – имаха мрачни изражения, които изчезваха само когато усетеха нечий поглед, и Каси усещаше как в стомаха ѝ се събира малък възел. Като наскоро развела се жена, тя виждаше напрежението, което придърпваше надолу угълчетата на устите им, малко прекалено широко отворените очи, с които искаха да покажат доброто си настроение всеки път, когато срещнеха нечий поглед, вниманието, с което обсипваха околните, вместо всеки от тях да го насочи към другия.

Обаче Каси не бе имала време да говори за това с Кели. В трите дни, в които двамата с Хенри бяха в града, те бяха присъствали на два обяда и пет партита, а това беше третата им вечеря навън. Каси вече се уморяваше въпреки ободряващия ефект на това, че носи рокля за четири хиляди долара и русата ѝ коса е сресана назад и вързана на елегантна конска опашка благодарение на изключителните професионални умения на приятеля ѝ Бас да борави с гребена и сешоара. Умората на Каси заради часовата разлика беше жестока и не бе показала никаква милост пред натоварената програма, която Брет и Кели бяха организирали, а графикът на Хенри беше точно толкова изтощителен заради срещите с познати и делови партньори, винаги в търсене на потенциални спонсори. Летяха обратно за Лондон на следващия ден и Каси вече знаеше, че вместо да следва плана си да гледа филм след филм, щеше да прекара целия полет в сън.

– Изглеждаш уморена – каза Кели, докато гледаше как Каси се опитва да спре прозявката си.

– Аз ли? Не, добре съм – възрази Каси. От четирите месеца, през които бе живяла в Ню Йорк преди две години, знаеше, че умората тук е на практика углавно претъпление.

– Е, аз със сигурност съм изтощена. Не мисля, че ще мога да остана в тези обувки и половин час повече.

Каси и Брет я погледнаха изненадано. Умора? Болки в краката? Брет нямаше да е по-изненадан, ако съпругата му се беше обърнала към него и го беше помолила да я нарича Боб.

– Ами... – Брет изглеждаше объркан.

– Вижте, ако сте уморени, тръгвайте, моля ви. Не оставайте заради мен. Аз с удоволствие ще изчакам Хенри. Той няма да се забави много, а и трябва да довърша разговора си с мъжа, до когото седях на вечеря. Очевидно той току-що се е върнал от пътуване до всички осем полюса на земята.

– Осем ли има? – погледна я Брет още по-учудено.

– Кой да знае, нали? – сви рамене Каси. Тя докосна ръката на Кели. – Добре ли си?

– Разбира се. Просто беше дълга седмица. – Тя наистина изглеждаше бледа и усилието, с което се усмихваше, се виждаше в очите ѝ.

– А, човекът на деня – каза бодро Брет.

– Хей! – Хенри плъзна ръка около тънката талия на Каси и се наведе да я целуне по бузата, а после се изправи с подозрително изражение, когато забеляза прекалено лъчезарните им усмивки. – Какво има? О, господи, всички сте отегчени до смърт, нали? Старият Мейхю да не ви е досаждал с експедицията си до Чимборасо? Знам много малко хора, които всъщност ги е грижа дали това е най-далечната точка от центъра на Земята, или не...

– Разбира се, че не! – възрази твърдо Кели. – Тази вечер тук срещнах повече интересни хора, отколкото успях да срещна за десет години в моята индустрия. Те искат да говорят само за новия курорт на „Аман“. Твоите хора са много по-готини, Хенри – намигна тя.

Но не можеха да го заблудят.

– Значи тогава всички изглеждате така неспокойни като стадо лисици в курника на кокошки, защото...?

Брет се засмя.

– Кажете ни как върви с промотирането на флага? Някакъв успех?

Усмивката на Хенри стана по-широка и Каси почувства, че се отпуска. Видът му я довърши – мръснорусата му коса се къдреше леко над ушите и яката му, а отделни кичури се извиваха игриво на слепоочията му, несправедливо дългите му мигли подчертаваха сините му очи, които имаха способността да четат мислите ѝ, а кожата му беше винаги загоряла заради живота сред природата... Добавете тези сурови материали към усмивка, която винаги изглеждаше запазена само за нея, и тъмносиньо кадифено сако – беше истинско чудо, че тя изобщо можеше да диша без чужда помощ.

Ръката ѝ намери неговата и се зарови в нея като заспал зимен сън съсел и тя усети как той я стиска по-силно в невербална комуникация на обожание, обич и обещание.

– Ами насрочихме среща в Лондон за юни. Има още една достойна за флага кандидатура, но съвсем приятелски ми дадох да разбера, че понеже съм най-новият им член... – Гласът му се бе понижил почти до шепот и дискретният поглед, който им отправи изпод миглите си, ясно даде да се разбере, че той е предпочитаният кандидат.

– Това е страхотно, по дяволите – усмихна се широко Брет, който изглеждаше наистина доволен. Като търговец за „Кантор“ той печелеше четири пъти повече от парите,

които Хенри можеше да изкара за година, и въпреки това поглъщаше като чист кислород всички истории и страховити разкази от изпълнената с приключения работа на Хенри.

Кели сложи ръка върху ръката на съпруга си, сякаш да го спре.

– Почти очаквам Брет да напусне работа и да стане доброволец в изследването на арктическите дълбини с теб. Ако спомене нещо такова, веднага ми кажи, разбра ли? – усмихна се широко тя. – Ние. Имаме. Жилищен. Кредит – каза тя на съпруга си, като изричаше всяка дума така, сякаш говореше през бронирано стъкло.

– Хей, знам докъде се простират възможностите ми. Хенри може и да е способен да направи кариера от тези неща като Индиана Джоунс, но честно, на мен ми липсва чарът. Ако кажа на някого, че искам да отида до най-дълбоката точка на океана, те ще сложат гюле и верига около краката ми и ще ме бутнат, а няма да ми дадат над сто хиляди!

Всички се разсмяха.

– Нещата не са точно такива, каквито изглеждат, приятелю – отговори Хенри с обичайната си скромност. – Честно казано, малко сигурност в работата няма да навреди. Беше невероятно, когато бях млад – стигаше ми между пътуванията да имам препечена филия и легло в апартамента на Сузи и Арчи. Но сега...

– Сега, когато имаш красива годеница, която е свикнала с най-доброто... – каза Кели и погледна Каси с намигване. – Като говорим за това, определихте ли вече датата, или все още ще ни карате да чакаме?

– О, господи! Не и ти!

– Какво? – засмя се Кели. – Трябва ми нова рокля, нали знаеш?

– Е, повярвай ми, когато ние узнаем, ще узнаеш и ти.

Кели погледна към Хенри с повдигнати вежди.

– Не мога да повярвам. Сгодена е за теб, но *все още* се прави на недостъпна.

– На мен ли го казваш – погледна я иронично Хенри.

– И така, има ли още някого, с когото трябва да говориш? – обърна се към него Каси.

– Не сменяш темата, нали? – попита лукаво Кели.

– Не! Само искам да разбера дали може да си тръгваме. В края на краищата ти си уморена до смърт!

Кели потрепери мелодраматично, сякаш Каси я беше поставила в неудобно положение.

– Знаех си! Изобщо не ви е приятно – заяви безизразно Хенри и поклати глава.

Отговориха му хорово с „не“.

– Басирам се, че е заради Корнел, който не е престанал да говори за биоми близо до езерата Женева и Байкал, нали? Хайде, бъдете откровени.

Последва отново „не“.

– Ужасно се гордеем с теб – каза Кели, като се наведе към него и го потупа по рамото. – Смятам месеци наред да разказвам за теб на вечерите, на които ходя.

Той въздъхна със свенливо изражение.

– Е, тогава ще се зарадвате, когато разберете, че работата ми тук, така или иначе, приключи. Имам хубава нова вратовръзка – той измъкна вратовръзката на Клуба на изследователите от джоба на сакото си, – стомахът ми е пълен, а в сметката ми ще се появи щедра сума. Какво ще кажете всички да отидем някъде на по питие? Знам едно страхотно местенце във „Вилидж“, където държат петдесетгодишно малцово уиски зад бара.

– Чудесно – каза Кели с небрежно свиване на рамене, предишната ѝ умора беше изчезнала.

Каси погледна надолу към разкошната си, дълга до земята рокля, както и към тази на Кели, като се питаше как техните тоалети от елегантната част на града ще се

приемат в бар в центъра, но вече знаеше, че няма смисъл да се тревожи за това – веднъж в Йемен Хенри бе разубедил човек, насочил към него автоматичен пистолет „Узи“.

– Супер – усмихна се Каси, стисна ръката му и се облекча уморено на него.

Брет тръгна преди тях с надеждата да спре минаващо такси, докато Хенри вземаше палтата им. Кели бе дала на Каси миниатюрно болеро от изкуствена кожа, което на практика не помагаше против студа, но щяха да са навън само няколко минути, докато се придвижеха от тротоара до колата, и поне покриваше ръцете ѝ.

– Хайде, приятели! – чуха да вика Брет, докато стояха от вътрешната страна на вратата на градската къща и гледаха навън към изпъстрената с бели светлини нощ.

Хенри отвори вратата и около тях се втурна вятър, докато Кели вървеше надолу по стълбите към чакащото такси. Гладките плочки проблясваха на уличните светлини, жълти таксите със загасени светлини на покривите минаваха бързо покрай тях и изпод гумите им летяха капки вода. На хладния нощен въздух беше по-шокиращо студено, отколкото бе предполагала, и Каси потрепери, обвиняла се плътно с ръце, докато чакаше Кели да се плъзне по задната седалка с тясната си рокля. По време на вечерята се бе появил вятър и тя наполовина се засмя, наполовина ахна, когато той духна полата на роклята ѝ, която се изду зад нея като червено платно.

– Господи! Какво време! – извика тя.

В следващия миг, сякаш изпратена от небесата, на раменете ѝ се настани внезапна топлина и пръстите ѝ напипаха мекотата на кадифе, когато Хенри я загърна със сакото си. Каси наклони щастливо глава, той застана зад нея и я целуна по шията, а от гърдите ѝ се изтръгна тиха въздишка, докато инстинктивно затваряше очи.

– Няма такова нещо като лошо време... – прошепна той, а дъхът му беше горещ върху откритата ѝ шия.

– Има само неподходящо облекло – завърши вместо него тя, разпознала лесно цитата от дългогодишния му идол сър Ранулф Файнс. Беше много добра годеница.

Той се засмя впечатлен и тя небрежно повдигна вежда, също доволна от себе си. После се обърна да влезе в колата точно когато покрай тях бавно мина такси и едно бледо лице зад покритото с дъждовни капки стъкло се втренчи в тях – в нея.

Каси застина шокирана, докато таксито отминаваше в нощта. *Не*. В този град имаше повече от деветнайсет милиона души. *Невъзможно*. Нямахме начин това да е бил единственият човек, когото не искаше да вижда. *Невъзможно*. Дъждът беше прекалено силен, а вечерта прекалено тъмна, за да види както трябва, дори не го беше зърнала истински, всъщност това беше просто впечатление.

И все пак... тя беше разпознавала приятели с периферното си зрение само по походката.

– Каси? Добре ли си?

Тя се обърна назад към Хенри, който я гледаше с тихо спокойствие, сложил ръка на лакътя ѝ. Осъзна, че е спряла по средата на крачката.

– Разбира се – отговори колебливо тя, като се опита да отмине със смях загрижеността му, и седна в колата до Кели.

Вратата се затвори шумно след Хенри и топлите му бедра се притиснаха в нейните, но студът вече се беше просмукал в костите ѝ и тя потрепери силно.

– Ооо, сякаш видя призрак – намигна Кели.

Не можеше да си представи колко е права.